

dytyw pieniężnych oraz przelewy waluty polskiej z zamkniętych rachunków „R” i „DZ” w związku z likwidacją przedsiębiorstwa zagranicznego lub z udziałem zagranicznym.

2. Wpłaty z rachunków zagranicznych wolnych w kraju w walucie polskiej, jak również przelewy na rachunki osób krajowych prowadzone w tej walucie mogą być dokonywane bez odrębnego zezwolenia dewizowego.

3. Przekazywanie za granicę kwot znajdujących się na rachunkach zagranicznych wolnych oraz przelewy tych kwot na inne rachunki zagraniczne wolne wymagają indywidualnego zezwolenia dewizowego.

§ 7. Rachunki specjalne walutowe są prowadzone w walutach wymienialnych dla krajowych osób prawnych, dla krajowych organizacji lub instytucji nie posiadających osobowości prawnej.

§ 8. 1. Rachunki specjalne walutowe są otwierane na podstawie indywidualnych zezwoleń dewizowych, określających warunki prowadzenia rachunków.

2. Wkłady na terminowych rachunkach specjalnych walutowych są oprocentowane. Wysokość oprocentowania ustalana jest odrębnie dla każdego rachunku zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

3. Do rachunków otwartych przed dniem wejścia w życie zarządzenia stosuje się dotychczas ustalone dla nich zasady prowadzenia oraz wysokość oprocentowania.

§ 9. Zasady otwierania i prowadzenia rachunków podlegających ograniczeniom dewizowym, innych niż wymienione w § 1 ust. 1, regulują odrębne przepisy.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Narodowego Banku Polskiego: W. Baka

### 35

## ZARZĄDZENIE PREZESA POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACJI, MIAR I JAKOŚCI

z dnia 13 stycznia 1986 r.

w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać wyroby z metali szlachetnych, metod badania, cech probierczych i sposobu cechowania.

Na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173) zarządza się, co następuje:

#### Rozdział 1

##### Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie — rozumie się przez to ustawę z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173),
- 2) rozporządzeniu — rozumie się przez to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 marca 1980 r. w sprawie ustalenia prób i warunków, którym odpowiadać powinny wyroby z metali szlachetnych przeznaczone do obrotu handlowego w kraju (Dz. U. Nr 10, poz. 29).

#### Rozdział 2

**Wymagania dla wyrobów zgłaszanych w celu zbadania i ocechowania.**

§ 2. 1. Każdy nowo wytworzony wyrób z metali szlachetnych, bez względu na masę tego wyrobu, zakład wyrobu obowiązany jest oznaczyć wyraźnie znakiem wytwórcy.

2. Wyroby z metali szlachetnych używane, nie oznaczone znakiem wytwórcy, mogą być zgłaszane do badania i ocechowania wyłącznie przez posiadaczy takich wyrobów, którzy nie są wytwórcami ani sprzedawcami wyrobów z metali szlachetnych.

3. Wytwórca obowiązany jest przewidzieć na każdym wyrobie, z wyjątkiem wyrobów wymienionych w art. 8 ustawy, miejsce do umieszczenia cechy probierczej o wymiarach 1,2 × 2 mm.

§ 3. 1. Materiały listkowe ze złota powinny być zgłaszane do urzędów probierczych w książeczkach. Każda książeczka lub partia książeczek powinna być dostarczana w odpowiednim opakowaniu zabezpieczającym jej zawartość i opatrzona plombą ze znakiem imiennym wytwórcy.

2. Szczegółowe warunki opakowania materiałów listkowych ze złota, zgłaszanych do badania i cechowania, ustala każdorazowo urząd probierczy w porozumieniu ze zgłaszającym.

§ 4. 1. Do badania i cechowania mogą być zgłaszane wyroby wykonane ze stopu metalu szlachetnego jednej próby albo złożone z części odpowiadających różnym próbom tego samego metalu szlachetnego, albo złożone z części wykonanych z różnych metali szlachetnych. Stopy metali szlachetnych powinny odpowiadać próbom metali szlachetnych ustalonym w § 2 rozporządzenia.

2. Każdy stop użyty w wyrobie, z wyjątkiem wyrobów z drutu rdzeniowego, powinien być jednorodny: w każdym miejscu, zarówno na powierzchni, jak i wewnątrz, powinien wykazywać jednakową zawartość metalu szlachetnego.

§ 5. 1. Wyroby z metali szlachetnych, składające się co najmniej z dwu części montowanych w końcowej fazie produkcji, powinny być zgłaszane do badania i cechowania ze wszystkimi częściami składowymi, po wykonaniu podstawowych procesów produkcyjnych nadających wyrobom ostateczny kształt i w takim stanie, aby wybite na nich cechy i inne oznaczenia nie uległy zniekształceniu lub zatarciu przy obróbce wykończeniowej.

2. Wyroby cechowane, poddane następnie przeróbkom lub uzupełnieniom, oraz wyroby, na których cechy probiercze uszkodzono przy naprawie, powinny być zgłaszane do ponownego badania i cechowania przez dokonującego przeróbki, uzupełnienia lub naprawy.

§ 6. 1. Domieszkami w stopach z metali szlachetnych mogą być wszystkie metale szlachetne, a z metali nieszlachetnych w stopach:

- 1) platynowych — miedź lub nikiel,
- 2) złotych — miedź, nikiel lub cynk,
- 3) srebrnych — miedź.

2. Domieszkami lutowia (łącznie) mogą być wszystkie metale szlachetne, a z metali nieszlachetnych — miedź, nikiel, kadm lub cynk.

3. Stosowanie innych domieszek, poza domieszkami wymienionymi w ust. 1 i 2, wymaga zgody właściwego miejscowo urzędu probierczego.

§ 7. 1. Zgłoszenia wyrobów z metali szlachetnych do badania i cechowania dokonuje się na odpowiednim formularzu.

2. Urząd probierczy wydaje zgłaszającemu potwierdzenie odbioru przyjętych do badania wyrobów, które wraz z dowodem osobistym stanowi dokument uprawniający do odbioru zgłoszonych do badania i ocechowania wyrobów. Potwierdzenie odbioru powinno zawierać imię i nazwisko albo nazwę zgłaszającego oraz numer zgłoszenia.

§ 8. 1. Badanie i cechowanie wyrobów oraz ich zwrot zgłaszającemu powinny być dokonane w dniu zgłoszenia.

2. Ze względu na metodę badania lub liczbę zgłoszonych do badania i ocechowania wyrobów urząd probierczy, w porozumieniu ze zgłaszającym, może wyznaczyć termin odbioru zgłoszonych wyrobów dłuższy od wymienionego w ust. 1.

§ 9. 1. Od orzeczenia urzędu probierczego w sprawie badania i ocechowania wyrobów służy odwołanie do Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości, a od orzeczenia oddziału urzędu probierczego — do dyrektora urzędu probierczego.

2. W wypadku określonym w ust. 1 koszt badania kontrolnego ponosi odwołujący się, jeżeli badanie kontrolne potwierdzi wynik badania pierwszego.

## Rozdział 3

### Metody badania wyrobów z metali szlachetnych.

§ 10. 1. Badania zawartości metali szlachetnych w przedmiotach ze stopów tych metali mogą być wykonywane metodą przybliżoną, a gdy zachodzi potrzeba dokładniejszego oznaczenia zawartości — jedną z następujących metod analizy chemicznej: metodą kupelacji, metodą wagową lub metodą miareczkowania.

2. Metoda przybliżona polega na porównaniu intensywności reakcji chemicznych zachodzących pod wpływem działania cieczy probierczych na parysy wykonane na kamieniu probierczym badanym przedmiotem i odpowiednią iglicą probierczą.

3. Metoda kupelacji polega na określeniu masy czystego metalu szlachetnego pozostałego z pobranej próbki stopu, otrzymanego w wyniku utleniającego prażenia stopu w kupelce oraz usunięcia w drodze chemicznej pozostałości innych metali szlachetnych niż metal badany.

4. Metoda wagowa polega na określeniu masy odsączonego i wysuszonego osadu, otrzymanego przez rozpuszczenie pobranej próbki badanego stopu metalu szlachetnego, a następnie strąceniu oznaczonego metalu za pomocą odpowiednich odczynników.

5. Metoda miareczkowania (objętościowa) polega na strąceniu odczynnikiem o znanym stężeniu metalu szlachetnego z roztworu pobranej do badania próbki.

§ 11. 1. Wyroby zgłaszane do badania i cechowania w pojedynczych sztukach są badane metodą przybliżoną.

2. W razie trudności w określeniu próby pojedynczego wyrobu metodą przybliżoną, wyrób bada się jedną z metod analizy chemicznej za zgodą zgłaszającego.

3. Do oznaczania zawartości metali szlachetnych w wyrobach nowych, zgłaszanych przez zakłady wyrobu, stosuje się jedną z metod wymienionych w § 10 ust. 3—5.

4. W wypadku, o którym mowa w ust. 3, urząd probierczy w porozumieniu ze zgłaszającym może pobrać ze zgłoszonych wyrobów niezbędną ilość metalu do sporządzenia próbek.

5. Przedmioty drobne, stanowiące złom, zgłaszane w niewielkich ilościach, na których nie można wybić cechy probierczej, przetapia się i otrzymany stop bada jedną z metod określonych w § 10. Przedmioty lub ich części wykonane z różnych rodzajów metali szlachetnych należy przetopić oddzielnie. Topienia złomu metali szlachetnych dokonuje się w obecności zgłaszającego.

6. W razie badania wyrobów ze złota lub platyny jedną z metod analizy chemicznej, pozostałość metalu szlachetnego z analizy i pobranej próbki urząd probierczy zwraca zgłaszającemu.

7. W razie badania wyrobów ze srebra jedną z metod analizy chemicznej, urząd probierczy zwraca zgłaszającemu część pobranej próbki, która nie została wykorzystana do wykonania analizy.

## Rozdział 4

### Cechowanie wyrobów z metali szlachetnych oraz cechy probiercze.

§ 12. Ustala się następujące rodzaje cech probierczych: cechy podstawowe i cechy dodatkowe oraz cechę pomocniczą i cechę główną.

§ 13. 1. Cecha probiercza podstawowa określa rodzaj i próbę metalu szlachetnego, wyrażoną w częściach tyśiącznych.

2. Do każdego rodzaju i każdej próby metalu szlachetnego stosowane są odrębne cechy podstawowe.

§ 14. 1. Cechę probierczą dodatkową stosuje się do uzupełniającego oznaczenia wyrobów z metali szlachetnych:

- 1) gdy wyrób składa się z kilku połączonych ze sobą części z tego samego metalu szlachetnego; obecność cechy dodatkowej informuje o tym, że wszystkie elementy wyrobu odpowiadają wybitej próbce, albo
- 2) gdy w skład wyrobu wchodzi części wykonane z innych metali szlachetnych niż część zasadnicza wyrobu; obecność cechy dodatkowej informuje o rodzaju metalu szlachetnego części niezasadniczej, lecz nie informuje o jego próbce.

2. Do każdego rodzaju metalu szlachetnego stosowane są odrębne cechy dodatkowe.

3. Cechę dodatkową stosuje się tylko łącznie z cechą podstawową albo główną.

§ 15. 1. Cechę probierczą pomocniczą stosuje się do potwierdzenia ważności poprzednio wybitych cech probierczych.

2. Cecha pomocnicza wybijana jest na wyrobie obok cechy podstawowej albo cechy dodatkowej.

3. Stosuje się jeden rodzaj cechy pomocniczej do wszystkich metali szlachetnych.

§ 16. 1. Cechę probierczą główną stosuje się do oznaczania przedmiotów określonych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy w razie określania przez urzędy probiercze dokładnej zawartości metalu szlachetnego w badanym przedmiocie. Badania i cechowania wymienionych przedmiotów dokonuje się na życzenie zgłaszającego.

2. Stosuje się jeden rodzaj cechy głównej do wszystkich metali szlachetnych.

3. Cechę główną stosuje się łącznie z cechą dodatkową, odpowiadającą rodzajowi metalu szlachetnego i z oznaczeniem zawartości metalu szlachetnego, określonym cyframi w częściach tysięcznych.

4. W razie kasowania oznaczenia dokładnej zawartości metalu szlachetnego, skasować należy również cechę główną i cechę dodatkową.

§ 17. 1. Przedmioty określone w art. 7 ust. 1 pkt 6 ustawy, zbadane przez urzędy probiercze, zamiast w cechę podstawową powinny być zaopatrzone w cechę dodatkową i w cechę główną oraz w oznaczenia określające: rok badania, numer kolejny zgłoszenia i dokładną zawartość metalu szlachetnego.

2. Cechy i oznaczenia, o których mowa w ust. 1, powinny być wybite na zbadanym przedmiocie z zachowaniem następującej kolejności:

- 1) rok badania,
- 2) numer kolejny zgłoszenia,
- 3) cecha dodatkowa,
- 4) dokładna zawartość metalu szlachetnego,
- 5) cecha główna.

3. Oznaczenia określone w ust. 2 pkt 3—5 powinny być wybite w jednym wierszu.

4. W wypadkach uzasadnionych względami technicznymi urząd probiercze może ograniczyć ilość znaków wymienionych w ust. 2 do oznaczeń określonych w pkt 3—5 tego ustępu.

§ 18. 1. Przedmioty określone w art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy mogą być na żądanie zgłaszającego ocechowane:

- 1) w sposób określony w § 13—15, jeżeli zawartość metalu szlachetnego odpowiada jednej z prób ustalonych dla poszczególnych kategorii wyrobów, albo
- 2) w sposób określony w § 16, jeżeli zawartość metalu szlachetnego nie odpowiada żadnej z prób, a zgłaszający nie wyrazi zgody na ocechowanie przedmiotu cechą kolejnej niższej próby; w tym wypadku oznaczenia określone w § 17 ust. 2 mogą być ograniczone do oznaczeń wymienionych w pkt 3—5 tego przepisu, jeżeli naniesienie tych oznaczeń będzie możliwe.

2. Miejsca wybitcia oznaczeń i cech probierczych na przedmiotach, o których mowa w ust. 1, powinny być uzgodnione ze zgłaszającym.

§ 19. Wyroby, o których mowa w art. 8 ustawy, mogą być na żądanie zgłaszającego ocechowane w sposób ustalony w § 13—15, jeżeli odpowiadają jednej z prób dla danej kategorii wyrobów, określonych w § 2 i 3 rozporządzenia.

§ 20. Wyrób cechowany, zgłoszony do powtórnego badania w urzędzie probierczym, powinien być ocechowany ponownie, gdy powtórne badanie wykaże inną zawartość metalu szlachetnego, niż wynika to z wybitej na wyrobie cechy. Przed wybitciem nowej cechy należy skasować dotychczasową cechę probierczą.

§ 21. Jeżeli względy techniczne nie pozwalają na wybitcie cech bezpośrednio na wyrobie albo gdy zachodzi obawa uszkodzenia wyrobu, cechy należy wybić na plombie połączonej z wyrobem w sposób uniemożliwiający odłączenie jej od wyrobu bez naruszenia cechy albo połączenia plomby z wyrobem.

§ 22. 1. Jeżeli badanie wyrobu zgłoszonego do urzędu probierczego wykaże zawartość metalu szlachetnego wyższą od najniższej dozwolonej próby, lecz niezgodną z żadną z prób ustalonych w § 2 i 3 rozporządzenia, na wyrobie wybija się cechę odpowiadającą kolejnej niższej próbie.

2. Jeżeli wyrób zgłoszony do zbadania i cechowania składa się z części odpowiadających różnym próbom tego samego metalu szlachetnego, na wyrobie wybija się cechę odpowiadającą najniższej stwierdzonej próbie.

§ 23. Na zgłaszanych do badania i cechowania dużych przedmiotach stanowiących złom lub na dużych oddzielnych częściach tych przedmiotów oznaczenia i cechy probiercze umieszcza się na każdym przedmiocie lub na każdej części.

§ 24. Ustala się podane w załączniku do zarządzenia następujące cechy probiercze i oznaczenia:

- 1) do cechowania wyrobów platynowych:
  - a) cechę podstawową — wizerunek wyobrażający głowę konia zwróconą w lewo, w obramowaniu prostokątnym ze ściętymi narożami lewego i dolnym prawego boku; z lewej strony rysunku głowy konia znajduje się oznaczenie danej jednostki probierczej, a nad tym oznaczeniem próba platyny wyrażona w częściach tysięcznych — 950 (cecha typ 1),
  - b) cechę dodatkową — wizerunek wyobrażający głowę konia, jak pod lit. a), w obramowaniu trójkąta równobocznego, ze ściętymi wierzchołkami (cecha typ 2),
- 2) do cechowania wyrobów palladowych:
  - a) cechę podstawową — wizerunek wyobrażający głowę wyźła zwróconą w lewo, w obramowaniu prostokątnym; z lewej strony rysunku głowy znajduje się oznaczenie danej jednostki probierczej, a nad tym oznaczeniem próba palladu wyrażona w częściach tysięcznych — 850, 500 (cechy typ 3, 4),
  - b) cechę dodatkową — wizerunek wyobrażający głowę wyźła, jak pod lit. a), w obramowaniu kwadratowym ze ściętymi narożami (cecha typ 5),

## 3) do cechowania wyrobów złotych:

- a) cechę podstawową — wizerunek wyobrażający głowę rycerza z twarzą zwróconą w lewo, w obramowaniu prostokątnym ze ściętymi narożnikami; z lewej strony rysunku głowy znajduje się oznaczenie danej jednostki probierczej, a pod tym oznaczeniem próba złota wyrażona w częściach tysięcznych — 960, 750, 583, 500, 375, 333 (cechy typ 6, 7, 8, 9, 10, 11),
- b) cechę dodatkową — wizerunek wyobrażający głowę rycerza, jak pod lit. a), w obramowaniu równobocznego sześciokąta (cecha typ 12),

## 4) do cechowania wyrobów srebrnych:

- a) cechę podstawową — wizerunek wyobrażający głowę kobiety w chustce, z twarzą zwróconą w prawo, w obramowaniu prostokątnym z zaokrąglonymi narożnikami z prawej strony; z lewej strony rysunku głowy znajduje się oznaczenie danej jednostki probierczej, a pod tym oznaczeniem próba srebra wyrażona w częściach tysięcznych — 925, 875, 830, 800 (cechy typ 13, 14, 15, 16),
- b) cechę dodatkową — wizerunek wyobrażający głowę kobiety, jak pod lit. a), w obramowaniu w kształcie koła (cecha typ 17),

## 5) do cechowania materiałów dentystycznych:

- a) cechę podstawową dla materiałów platynowych — wizerunek wyobrażający czaszę z wężem w obramowaniu w kształcie rozety czteroramiennej; z lewej strony rysunku czaszy znajduje się oznaczenie danej jednostki probierczej, z prawej symbol platyny Pt, a pod czaszą próba platyny wyrażona w częściach tysięcznych — 950 (cecha typ 18),
- b) cechę podstawową dla materiałów złotych — cechy według wzoru jak pod lit. a), ze zmianą symbolu platyny Pt na symbol złota Au i oznaczeniem próby w częściach tysięcznych: dla złota barwnego 916, dla złota białego i lutu 833, 750 (cechy typ 19, 20, 21),
- c) cechę podstawową dla materiałów srebrno-palladowych i srebrno-złoto-palladowych — wizerunek wyobrażający głowę orła zwróconą w lewo w obramowaniu prostokątnym z zaokrąglonymi narożnikami; z prawej strony głowy orła znajduje się oznaczenie danej jednostki probierczej, a nad głową orła: próba palladu wyrażona w częściach tysięcznych 333 — dla materiałów srebrno-palladowych albo próba palladu i złota 302 — dla materiałów srebrno-złoto-palladowych (cechy typ 22, 23),

## 6) do oznaczania wyrobów z metali szlachetnych poprzednio ocechowanych — cechę pomocniczą — wizerunek wyobrażający głowę sowy w obramowaniu w kształcie tarczy; u dołu znajduje się oznaczenie danej jednostki probierczej (cecha typ 24),

## 7) do oznaczania przedmiotów platynowych, palladowych, złotych i srebrnych, wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy — cechę główną — wizerunek wyobrażający godło Państwa w obramowaniu w kształcie koła; pod godłem znajdują się początkowe litery oznaczające daną jednostkę probierczą (cecha typ 25),

## 8) do oznaczania wyrobów z metali nieszlachetnych — znak w postaci skrótu „MET” w obramowaniu prostokątnym z zaokrąglonymi narożnikami (znak typ 26),

## 9) do kasowania cech lub oznaczeń na przedmiotach z metali szlachetnych — kasownik — znak złożony z dwóch liter „XX” bez obramowania (znak typ 27).

## § 25. Siedziby urzędów probierczych i oddziałów tych urzędów określają litery:

- G — Gdańsk  
K — Kraków  
Ł — Łódź  
P — Poznań  
W — Warszawa  
V — Wrocław  
Z — Częstochowa.

## § 26. 1. Cechy probiercze i oznaczenia określone w § 25 powinny być wykonane:

- 1) typy 2, 5, 6, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 24 oraz 25 z wizerunkiem wypukłym,
- 2) typy 18, 19, 20, 21, 22, 23, 26 oraz 27 z wizerunkiem liniowym,
- 3) typy 1, 3, 4, 7, 8, 9 oraz 10 z wizerunkiem wypukłym i liniowym.

2. Typy cech wykonane z wizerunkiem liniowym, o których mowa w ust. 1 pkt 3, oznacza się literą „L” umieszczoną obok litery określającej numer typu (np. 7-L, 10-L) dla odróżnienia od cech tego samego typu wykonanych z wizerunkiem wypukłym.

§ 27. Cechowania wyrobów z metali szlachetnych dokonuje się znacznikami probierczymi wykonanymi jako negatywy cech probierczych.

## Rozdział 5

## Świadectwo badania lub ekspertyzy.

§ 28. 1. Jeżeli ocechowanie przedmiotu nie jest możliwe ze względów technicznych albo jeżeli ze względu na sposób użytkowania nie można dokonać ocechowania w sposób określony w § 21, urząd probierczy na żądanie zgłaszającego obowiązany jest wydać świadectwo badania albo świadectwo ekspertyzy.

2. Urząd probierczy na żądanie zgłaszającego obowiązany jest wydać świadectwo badania albo ekspertyzy w razie zgłoszenia do badania przedmiotów z metali szlachetnych lub zawierających metale szlachetne, wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy, jeżeli ocechowanie tych przedmiotów nie może być dokonane w sposób określony w § 16—18, a zgłaszający żąda wydania świadectwa.

3. Świadectwo badania wydaje się w wypadkach, w których badanie ograniczono tylko do określenia próby badanego przedmiotu albo zawartego w nim metalu szlachetnego, stanowiącego główny składnik stopu, z którego przedmiot jest wykonany, albo w wypadkach, w których chodzi o potwierdzenie zgodności rodzaju i próby metalu szlachetnego z poprzednio wybitą na przedmiocie cechą probierczą.

4. Świadectwo ekspertyzy wydaje się w wypadkach, w których dokonano badania zawartości metalu szlachetnego oraz domieszek innych metali szlachetnych w zgłoszonym do badania przedmiocie, oraz w wypadkach, w których oprócz składu chemicznego przedmiotu określone zostały inne charakterystyczne cechy wyróżniające ten przedmiot (np. ocena starych cech probierczych, ustalenie wytwórcy przedmiotu, określenie wad przedmiotu itp.).

5. Świadcstwo badania albo ekspertyzy powinno zawierać wyniki badań szczegółowych, dane dotyczące masy badanego przedmiotu, opis jego cech charakterystycznych, a w razie potrzeby również fotografię przedmiotu, która służyć będzie do celów identyfikacyjnych.

### Rozdział 6

#### Przepisy końcowe.

§ 29. Wyroby z metali szlachetnych zbadane i ocechowane przed dniem 1 marca 1986 r. nie wymagają ponownego badania i ocechowania.

§ 30. Traci moc zarządzenie Prezesa Głównego Urzędu Miar z dnia 1 marca 1963 r. w sprawie określenia wymagań dla wyrobów zgłaszanych w celu zbadania i ocechowania, metod badania, wzorów cech probierczych i sposobu cechowania wyrobów z metali szlachetnych oraz w sprawie oznaczania wyrobów z metali nieszlachetnych (Monitor Polski Nr 22, poz. 116).

§ 31. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1986 r.

Prezes Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości:  
w z. B. Adamski

Załącznik do zarządzenia Prezesa  
Polskiego Komitetu Normalizacji,  
Miar i Jakości z dnia 13 stycznia  
1986 r. (poz. 35)

## WZORY PAŃSTWOWYCH CECH PROBIERCZYCH

### 1. Dla wyrobów platynowych

Typ 1



Cecha podstawowa  
dla próby 0,950

Typ 2



Cecha dodatkowa dla  
platyny

### 2. Dla wyrobów palladowych

Typ 3



Cecha podstawowa  
dla próby 0,850

Typ 4



Cecha podstawowa  
dla próby 0,500

Typ 5



Cecha dodatkowa dla  
palladu

### 3. Dla wyrobów złotych

Typ 6



Cecha podstawowa  
dla próby 0,960

Typ 7



Cecha podstawowa  
dla próby 0,750

Typ 8



Cecha podstawowa  
dla próby 0,583

Typ 9



Cecha podstawowa dla próby 0,500

Typ 10



Cecha podstawowa dla próby 0,375

Typ 11



Cecha podstawowa dla próby 0,333

Typ 12



Cecha dodatkowa dla złota

4. Dla wyrobów srebrnych

Typ 13



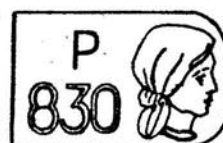
Cecha podstawowa dla próby 0,925

Typ 14



Cecha podstawowa dla próby 0,875

Typ 15



Cecha podstawowa dla próby 0,830

Typ 16



Cecha podstawowa dla próby 0,800

Typ 17



Cecha dodatkowa dla srebra

5. Dla materiałów dentystycznych

Typ 18



Cecha podstawowa dla materiałów platynowych próby 0,950

Typ 19



Cecha podstawowa dla materiałów złotych próby 0,916

Typ 20



Cecha podstawowa dla materiałów złotych próby 0,833

Typ 21



Cecha podstawowa dla materiałów złotych próby 0,750

Typ 22



Cecha podstawowa dla materiałów srebrno-palladowych próby 0,333

Typ 23



Cecha podstawowa dla materiałów srebrno-złoto-palladowych próby 0,302

**6. Dla wyrobów z metali szlachetnych poprzednio ocechowanych**

Typ 24



Cecha pomocnicza dla  
metali szlachetnych  
potwierdzająca cechy  
poprzednio wybite

**7. Dla przedmiotów platynowych, palladowych, złotych i srebrnych wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy**

Typ 25



Cecha główna dla me-  
tali szlachetnych

**8. Dla wyrobów z metali nieszlachetnych**

Typ 26



Znak dla wyrobów z  
metali nieszlachetnych

**9. Do kasowania cech lub oznaczeń na przedmiotach z metali szlachetnych**

Typ 27



Kasownik

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi rocznie 800,— zł, półrocznie 500,— zł.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powiśńska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.  
Administracja: Wydział Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powiśńska 69/71, 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42 14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów  
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3

Zam. 0097-1300-86.

Cena 24,00 zł